

(Geraninaceae) χρησιμώτατον και ως τροφή των χοίρων Κέρκ. ('Αργυράδ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. γο υ ρ ο υ ν ο π ό δ ι 1, κ λ ω ν ι τ η ς β ά β ω ς, ν τ ά ν ν τ ά ν κ ό κ ο ρ α, κ ο υ τ σ ο π ό δ α ρ ο. 4) Τὸ φυτὸν 'Ανθεμὶς ἡ χία (Anthemis chia) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Σπάρτ.): Τὰ γο υ ρ ' ν ο π ό δ α ρ α νὰ δὰ βράσης νὰ δὰ φᾶμε Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. ἀ μ ᾶ ρ α γ κ α ς, τ σ ο υ τ σ ο υ μ ῖ δ α. 5) Τὸ φυτὸν Κυκλάμι- νον τὸ νεαπολιτανικόν (Cylamen neapolitanum) τῆς οἰ- κογ. τῶν 'Ηρανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Κά- λαμ. Καστ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ᾶ π ο υ τ σ ο 2. 6) Τὸ ὄπλον εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν Θράκ. ('Ορτάκ.)

γουρουνόποδαρος ἐπίθ. ἐνιαχ. γο υ ρ ' ν ο π ό δ α ρ ο ς Πε- λοπν. (Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Α. Παπαδιαμ., Χριστούγ. τεμπέλ., 34 — Λεξ. Δημητρ. γ' ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο υ ς Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο.

1) Ὁ ἔχων κοντούς πόδας ὡς τοῦ χοίρου Θεσσ. 2) Ὁ ἄπλυτος, ρυπαρὸς, ἀγροῖκος Πελοπν. (Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.): Φτοῦνος ὁ γο υ ρ ' ν ο π ό δ α ρ ο ς τσῇ Πέτραινας ἔχει νὰ πλυθῇ ἀπὸ τότε πὺν βαφτίστηκε Παιδεμέν. Συνών. ἀ π ᾶ σ τ ρ ε υ τ ο ς 1, ᾶ π α σ τ ρ ο ς 1, ἀ π λ υ τ ο β ε - δ ο ὗ ρ η ς, ᾶ π λ υ τ ο ς Α1, γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ ν θ ρ ω π ο ς 2, γ ο υ ρ ο υ ν ε ρ ὸ ς 2, ἀντίθ. π α σ τ ρ ι κ ὸ ς. 3) Δυσολώ- νος Α. Παπαδιαμ., Χριστούγ. τεμπέλ., 34 — Λεξ. Δημητρ.: Σιμὰ εἰς ὅλα τ' ἄλλα ὁ κόσμος τὴν εἶχε διὰ γρουσουζα, διὰ γο υ ρ ' ν ο π ό δ α ρ η. "Αμα ἐπρόκειτο νὰ ἀποπλεύσῃ καμμιὰ βάρ- κα ἢ κανένα καῖκι καὶ ὁ καραβοκύρης ἦ οἱ σύντροφοι τὴν συνήντων εἰς τὸν δρόμον, ἐγύριζον ὀπίσω καὶ ἀνέβαλλον τὴν ἀναχώρησιν Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν. Συνών. κ α τ σ ι - κ ο π ό δ α ρ ο ς.

γουρουνόποδαροῦσα ἡ, ἐπίθ. θηλ. Α. Παπαδιαμ., Νοσταλγ., 95.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο ς καὶ τῆς πα- ρ α γ ω γ. καταλ. -ο ὦ σ α, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Παπαδοπ., 'Αθηνᾶ 37 (1925), 180 κ.έξ.

'Η ἔχουσα πόδας γουρούνας' ἡ λ. ὑβριστικῶς διὰ γυναι- κας: 'Η γο υ ρ ο υ ν ο π ο δ α ρ ο ῦ σ α ἡ μάννα του.

γουρουνόποδι τό, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι καὶ π ό δ ι.

1) Τὸ φυτὸν 'Ερώδιον τὸ γεράνιον (Erodium gruinum) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν (Geraninaceae). Συνών. βλ. λ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ό δ α ρ ο 3. 2) Τὸ φυτὸν 'Αρνόγλωσ- σον ὁ κορωνόπους (Plantago coronopus) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αρνογλωσσιδῶν (Plantaginaceae) Λευκ. (Νικολ.).

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ' ρ ο υ ν ο π ό δ ι καὶ ὡς τοπων. "Ηπ.

γουρουνόπορδος ὁ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Κοντο- γόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ.) γο υ ρ ' ν ό πο ρ δ ο ς Πελοπν. (Βερεστ. Πυλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι καὶ π ό ρ δ ο ς.

1) 'Η πορδὴ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἂν.: Εἴχαμε μιὰ ἔρ'μη γουρούνα καί, φόντε παρατυλώνοτανε, ἄρχιζε τοὺς γουρου- νόπορδους Πελοπν. (Βάλτ.) Τὸ κουμάσι τοῦ γουρουνιῶνε ζεύει ἀπὸ τοὺς γουρουνόπορδους (ζεύει = βρωμεῖ) Πε- λοπν. (Μαργέλ.) 2) 'Η ἀθόρυβος πορδὴ ἀνθρώπου, ἡ ἀναδί- δουσα μεγάλην βρῶμαν ἐνθ' ἂν.: Κεῖνος ὁ γιὸς τσῇ Φι- λῶναινας ὅπου καθότανε ἀμόλαε γο υ ρ ' ν ό πο ρ δ ο υ ς κούφους (= ἀθόρυβους) Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνόπουλα ἡ, σύνθηθ. γο υ ρ ' ν ο π ο ὦ λ α Πελοπν. ('Αρκαδ. Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Λάλ. Μάναρ. Μεγαλόπ. Τριφυλ. Φιγάλ.) γο υ ρ ' ν ο π ο ὦ λ α σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ ο ὦ ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο ὦ λ α. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) 'Η νεαρὰ γουρούνα σύνθηθ.: 'Εσηκώθηκε γιὰ νὰ ψήσῃ τὴ γο υ ρ ' ν ο π ο ὦ λ α του πὺν εἶχε μαδημένη Πελοπν. ('Αρκαδ.) || 'Ασμ.

'Εχουν ἀργιά καὶ φέρουνε κ' ἔχουνε γο υ ρ ' ν ο π ο ὦ λ ε ς, μὰ 'χουνε καὶ γλυκὸ κρασί ἀπὸ τὸ μοναστήρι αὐτόθ. Συνών. γ ο υ ρ ο ὦ ν ι ᾶ 1, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ῖ - δ α, γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ῖ τ σ α, μ π ο υ ζ ο π ο ὦ λ α. 2) Μικρὸν χέρσον τμήμα εἰς ἐσκαμμένον ἄγρον καλυφθὲν ὑπὸ χώματος Πελοπν. (Γαργαλ.): Μὴν παίρνῃς χωριάτες γιὰ σκάφιμο. Δὲ σκάβουνε καλὰ κί ἀφίνουνε γο υ ρ ' ν ο π ο ὦ λ ε ς.

γουρουνόπουλάκι τό, σύνθηθ. γ' ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ ᾶ κ ι 'Αθῆν. Πειρ. γο υ ρ ' ν ο π ' λ ᾶ κ ι Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. 'Ηλ. Μαργέλ. Σιδηρόκ. Φιγάλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ό π ο ὦ λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι.

Χοιρίδιον, χοῖρος γαλαθηνός, τὸ νεογνὸν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἂν. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ κ ι 1.

γουρουνόπουλίδα ἡ, Ζάκ. γο υ ρ ' ν ο π ' λ ῖ δ α Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί δ α.

Γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουρουνόπουλίτσα ἡ, 'Αθῆν. Πειρ. κ.ά. γο υ ρ ' ν ο π ' λ ῖ - τ σ α Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ α.

Γ ο υ ρ ο υ ν ο π ο ὦ λ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἂν.

γουρουνόπουλο τό, σύνθηθ. γο υ ρ ο υ ν ό π ' λ ο 'Ερεικ. "Ηπ. (Μαργαρ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Μανιάκ.) γ' ρ ο υ ν ό π ο υ - λ ο Κέρκ. Μαθράκ. "Οθων. Παξ. γο υ ρ ' ν ό π ο υ λ ο Θῆρ. Θράκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Βερεστ. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μεγαλόπ. 'Ολυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.) γ' ρ ο υ ν ό π ' λ ο υ Στερελλ. (Αἰ- τωλ.) γο υ ρ ' ν ό π ' λ ο υ σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. γο υ ρ ' ν ό π ο ὦ λ ο ς, ὁ, 'Αστυπ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. γ ο υ ρ ο υ ν ό π ο ὦ λ ο ν.

1) Γ ο υ ρ ο υ ν ᾶ κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., σύν- ηθ.: Φάγαμε γο υ ρ ο υ ν ό π ο υ λ ο ψητὸ σύνθηθ. Μιὰ γουρούνα μὲ ὀχτῶ γο υ ρ ο υ ν ό π ο υ λ α σύνθηθ. Τὴ γουρούνα τὴ θρέψαμε κί ἀνάζησε κ' ἔκαμε δώδεκα γο υ ρ ' ν ό π ' λ α Πελοπν. (Καλά- βρυτ.) Μὴν τὸ πουλήσῃς 'φτοῦνο 'φτοῦ τὸ γο υ ρ ' ν ό π ' λ ο, νὰ τ' ἀφήκῃς γιὰ θρεφτὸ Πελοπν. (Δίβρ.) "Ας πάρῃ λιγούλι καρδάμωμα ἀκόμη καὶ θὰ τὸ ἰδῇς τὶ γο υ ρ ο υ ν ό π ' λ ο θὰ γίνῃ Πελοπν. (Βερεστ.) Γ δ α ρ τὸ θὰν τοῦ κάμ'ς τοῦ γο υ ρ ' ν ό π ' λ ο υ ἢ μαδ'τό; Στερελλ. ('Αχυρ.) || Παροιμ.: 'Αφόδες ἡ γουρούνα ἔκαμε γο υ ρ ο υ ν ό π ο υ λ α, δὲν ἐματαχόρτασε (ἐπὶ ἀτόμων τὰ ὅποια, ἀφ' ὅτου ἐδημιούργησαν ὑποχρεώσεις, δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τὰς ἰδίας ἀνάγκας) Κεφαλλ. 'Η γουρούνα 'γάλι 'γάλι καὶ τὰ γο υ ρ ο υ ν ό π ο υ λ α πηλαλῶντας μαζὶ τὸ βράδυ θὰ πᾶνε 'ς τὸ χωριὸ (οἱ πολυπείροι ὀλίγον καὶ οἱ πρωτόπειροι πολὺ καὶ ἀσκόπως ἐργαζόμενοι τὸ αὐτὸ ἐπιτυχάνουν) Πελοπν. (Βούρβουρ.) || 'Ασμ.

